něji podílníka, napraví-li všechnu škodu, která vzešla z jeho účastenství (podílnictví), lze-li část tu vyšetřiti. Než určení této škody přísluší a náleží jako skutkové zjištění jen nalézacímu soudu, aniž může podílník těžiti z případného omylu nebo z případné přízně poškozené osoby. V souzené trestní věci jest napadeným rozsudkem zjištěno, že poukázky, které stěžovatel od C-y na škodu firmy W. a Sch. koupil, měly cenu nejméně 2.430 Kč, a že se této části rovná škoda, kterou stěžovatel svým jednáním řečené firmě způsobil. Ježto stížností není ani výslovně ani zřetelným poukazem vytýkána formální vadnost tohoto zjištění, mohla beztrestnost stěžovatele nastati jen zaplacením (náhradou) celé částky 2.430 Kč poškozené firmě. Na požadavku tom neměnila by nic ani sleva (zřeknutí se a prominutí) části náhrady poškozenou firmou, any jsou sice doba a způsob, nikoliv i rozsah (úplnost) náhrady zůstaveny podle § 188 tr. zák. volnému ujednání súčastněných osob. Okolnosti napovězené částí výpovědi svědka K-a, neměly tudíž rozhodný význam a mohly býti rozsudkem opomenuty bez následků zmatečnosti rozsudku podle čís. 5 § 281 tr. ř.

Čís. 4503.

»Zástupem« (§ 39 čís. 2 zák. na ochr. rep.) jest náhodné seskupení většího počtu lidí na určitém místě, aniž se vyžaduje, by tito lidé měli společný zájem pro to, co se děje (vztah k davovému citu); nezáleží na tom, zda pachatelův čin budil jejich pozornost (zájem).

Spadá sem větší počet lidí na pláži nebo v její blízkosti.

(Rozh. ze dne 19. října 1932, Zm I 992/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 8. října 1931, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou přečinem rušení obecného míru podle § 14 čís. 5 zákona ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost namítá, že výroky, jež obžalovaná podle skutkového zjištění rozsudkového pronesla, nezakládají skutkovou podstatu přečinu podle § 14 čís. 5 zákona na ochranu republiky, any prý nebyly proneseny »veřejně« po rozumu § 39, čís. 2 zák. na ochranu republiky. Rozsudek zaujímá prý sice stanovisko, že výroky, o něž jde, byly proneseny »před zástupem«, tedy »veřejně« ve smyslu posléze cit. ustanovení zákona, je prý však na omylu. Pláž — výroky obžalované za vinu dávané byly podle skutkového zjištění rozsudkového proneseny na pláži v Portorose v Italii, pokud se týče v blízkosti této pláže — je prý mí-

stem zábavy a dovádění a lidé koupající se nebo ležící na pláži nemohou prý býti považováni za »zástup« ve smyslu § 39 čís. 2 zák. na ochranu republiky. Slovy »před zástupem« chce prý tento zákon naznačiti něco jiného než slovy »před více osobami« (»před více lidmi«); »zástup« musí prý míti »jakýsi společný zájem pro to, co se děje, a jakýsi vztah k davovému citu«. Stížnost má pravdu, tvrdíc, že se zákonný pojem »zástupu« nekryje se zákonným pojmem »více lidí«, vykládá však pojem »zástupu« mylně. Podle ustálené judikatury zrušovacího soudu je čin po stránce objektivní, kterou jen má stížnost na mysli, vykonán »před zástupem« po rozumu § 39 čís. 2 zák. na ochranu republiky, byl-li vykonán před větším počtem osob na určitém místě náhodou seskupených, a to před takovým počtem osob, že se počet ten nedá na první pohled ihned určiti, a měly-li osoby zástup tvořící možnost čin pachatelův postřehnouti. Předpokládá-li takto pojem »zástupu« náhodné seskupení takového většího počtu lidí na určitém místě, je zřejmo, že se nevyžaduje k vykonání činu »před zástupem«, by onen větší počet lidí »měl jakýsi společný zájem pro to, co se děje, a jakýsi vztah k davovému citu«. Stížnost zaměňuje, tvrdíc, že zástup musí míti »jakýsi společný zájem pro to, co se děje«, zřejmě pojem »zástupu« s pojmem »shromáždění« v ustanovení § 39 čís. 2 zák. na ochranu republiky, jenž předpokládá seskupení většího počtu lidí, kteří se sešli na určitém místě k určitému cíli úmyslně. Z toho vysvítá též, že pojmu »zástupu« odpovídá i větší počet lidí na pláži nebo v její blízkosti seskupených, jsou-li jinak dány ony náležitosti tohoto pojmu. Při tom jest poznamenati, že rozsudek zjišťuje v rozhodovacích důvodech, že obžalovaná výroky, jež učinila v srpnu 1930 na řečené pláži, pronesla »v přítomnosti dvou rodin říšskoněmeckých Němců a kromě toho i v přítomnosti více jiných lázeňských hostů«, tedy zřejmě před větším počtem lidí, a to před takovým počtem osob, že počet těchto osob, jež měly podle zřejmého předpokladu rozsudkového možnost výroky obžalované slyšeti, nemohl býti na první pohled ihned zjištěn, a že dále v rozhodovacích důvodech zjišťuje, že výrok, jejž obžalovaná pronesla dne 1. září 1930, byl jí pronesen v moři v blízkosti pláže, kde byl slyšen svědkem Karel G-em a mohl býti slyšen též jinými lázeňskými hosty na pláži seskupenými, jichž bylo asi 10, tedy zřejmě tolik, že jejich počet nemohl býti na první pohled ihned určen. Námitka stížnosti, že není prokázáno, že výroky obžalovanou v přítomnosti dvou říšskoněmeckých rodin a více jiných lázeňských hostí pronesené (t. j. výroky obžalovanou v srpnu 1930 pronesené) budily pozornost nebo zájem těchto osob, a že proto nelze míti za to, že byly proneseny »před zástupem«, je právně bezpodstatná; neboť s hlediska pojmu »zástupu« je lhostejno, budil-li pachatelův čin pozornost nebo zájem osob »zástup« tvořících, či nikoli. Tvrdí-li stížnost v této souvislost, že svědek Karel G., jehož výpovědi se rozsudek dovolává, nepotvrdil, že mezi přítomnými hosty byli též Češi nebo Němci, kteří slovům obžalované rozuměli, stačí k tomu poznamenati, že svědek ten potvrdil, že obžalovaná pronesla své výroky i před Němci, t. j. před řečenými dvěma říšskoněmeckými rodinami, a před Čechy, totiž před svědkem a jeho manželkou.